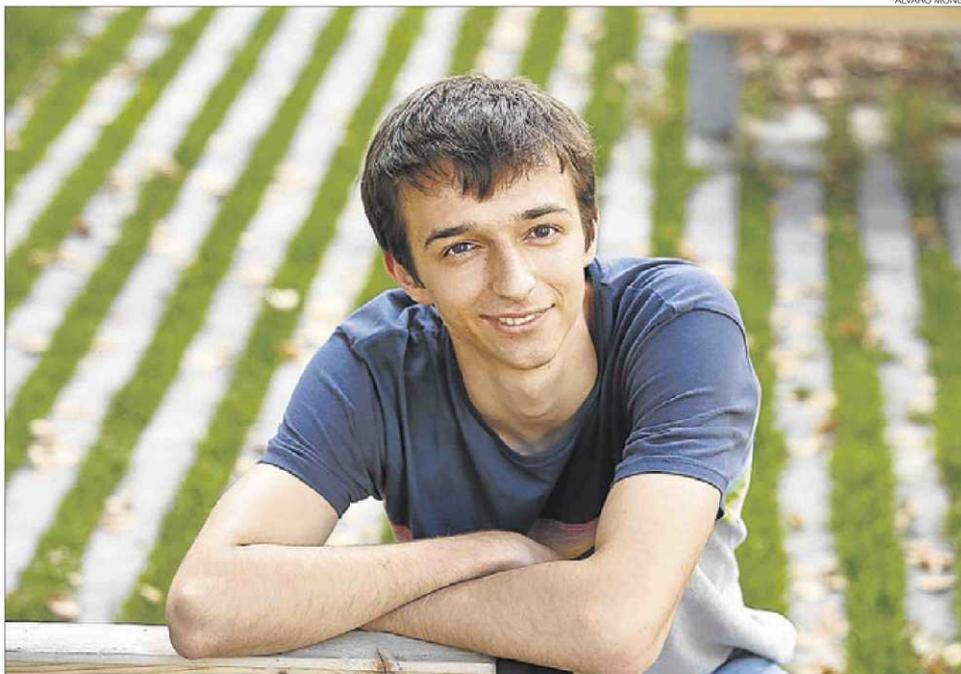

«Els amics em presenten com 'el que va treure el 10'»

ÁLVARO MONGE

Falten hores perquè 32.224 estudiants catalans sàpiguen les notes de Selectivitat. Segur que tots voldrien ser Carles Domingo (Vilanova i la Geltrú, 1996), el primer 10 de la història de la prova a Catalunya. ¡¡10!! El passaport a elegir el futur. ¿Quina renda li va donar aquella històrica qualificació del 2014? Doncs ha acabat –amb comoditat– el segon curs del doble grau de Matemàtiques i Enginyeria Industrial a la UPC, una pirueta acadèmica que només fan 40 cracs.

–¿I segueix traient deus?

–La nota mitjana de primer va ser un 8. I la de segon, un 8,4.

–¿Deprimint?

–¡No! Hi ha gent més intel·ligent que jo.

–Tot i així, ¿és conscient de quants l'envegen en aquest instant?

–M'ho recorden molts, des de fa un parell d'anys, quan arriba la Selectivitat. Em fan reviure l'estiu del 2014.

–Revisqui-ho aquí, si és tan amable.

–El dia que penjaven les notes teníem la festa de graduació de l'Escola Pia de Vilanova. Després de sopar, vam anar al Passeig Marítim i vam intentar entrar a la pàgina web. No parava de col·lapsar-se. Al final vaig aconseguir accedir-hi i vaig veure el 10. No m'ho esperava, la veritat. No deixa de tenir certa semblança amb la loteria. Recordo que vaig pensar: «Uf, potser ve la premsa».

–I tant que va venir la premsa.

Carles Domingo

Va obtenir el primer 10 en la història de la Selectivitat a Catalunya. El somni de tot estudiant que ara espera les notes.

PER
Núria
Navarro

–Em vaig posar literalment malalt de tantes entrevistes. Només el primer dia vaig atendre per telèfon una desena de mitjans. Al segon dia ja van venir les càmeres. Feien cua al menjador de casa.

–En una de les entrevistes va dir que admirava l'exconseller Andreu Mas-Colell.

–Sí. I ell em va enviar una carta donant-me'n les gràcies.

–¿Pujada d'ego general?

–No va amb el meu caràcter fer-me notar. Els meus amics, de broma, em presenten com «el que va treure el 10», però per a mi és anecdòtic.

–Anecdòtic, anecdòtic... El seu cervell no és un òrgan qualsevol.

–Potser hi ha alguna cosa que ve de sèrie, però el secret és practicar molt. Quan fas molt una cosa, saps com enfocar problemes encara que siguin diferents.

–El clima familiar hi influeix, segur.

–El clima és molt bo. El meu pare és catedràtic de Ciència de la Computació de la Universitat Rovira i Virgili, i la meua mare, programadora. Sempre van valorar l'esforç intel·lectual, que estudiés idiomes [en parla cinc]. El meu pare m'ensenyava coses que, potser per edat, no em tocaven. I la meua mare, també un estímul, és qui sempre està al meu costat en els moments de baixada.

–¿Viu amb ells a Vilanova?

–Ambells i amb els meus germans –el Roger, que ha fet primer de batxillerat, i l'Emma, segon d'ESO–. Tot i que l'últim quadrimestre he dormit al col·legi major Penyaforat per evitar aixecar-me a les sis del matí.

–¿Nòvia?

–No en tinc, no.

–¿Només li interesses els números, o també el món on viu?

–Encara que la campanya electoral m'ha resultat molt avorrida, m'interessa la política. Sóc independentista (m'hauria agradat que la CUP no hagués fet fora Artur Mas, i no sóc de CDC, ¿eh?). Voldria que el procés arribés a bon port.

–Quan acabí, el 2019, potser no serà aquí per veure-ho.

–M'agradaria fer un doctorat fora, però encara no tinc ni idea d'on ni de què. Segueixo sense tenir clar el que vull fer en el futur. El que sí que sé és que si me n'anés, tornaria. ≡

gentecorriente@elperiodico.com